

René Guénon - Az elit létrehozásának problémája

2012 április 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

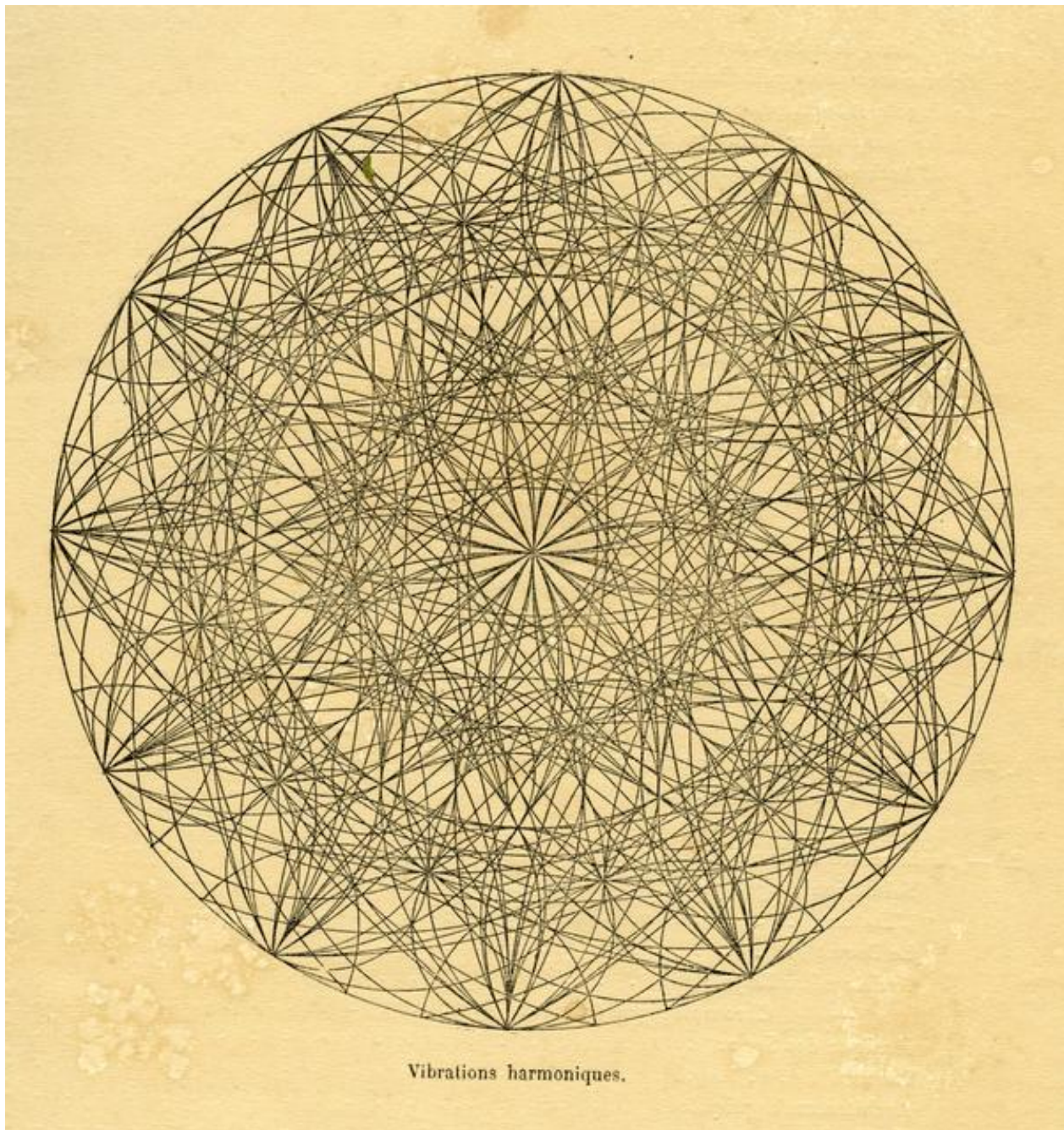
Mérték

Írásainkban már több ízben is említést tettünk az intellektuális elitről. Olvasóink számára ezeket világosan érthetővé válhatott, hogy amit e kifejezés alatt értünk, annak semmi köze ahhoz, amit olykor a modern világban ugyanezzel a névvel illetnek.

A saját területükön legnevesebb tudósok és filozófusok nem feltétlenül alkalmasak arra, hogy egy ilyen *elit* részét képezzék; sőt inkább az a valószínűbb, hogy nagyon is távol állnak ettől, mégpedig az általuk felvett mentális beállítódásnál és a túlságosan elválaszthatatlan számos elítélésnél fogva, de leginkább a mindebből eredő intellektuális rövidlátásuk folytán. Elfordulhatnak kivételek, ámde nem szabad ezeket túlbecsülni. Általában véve ugyanis egy tudatlanban nagyobbak a lehetőségek, mint egy behatárolt tanulmányok irányába specializálódott olyan személynél, akit az adott oktatásban rejlő torzulások már jócskán befolyásoltak. A tudatlan ugyanis rendelkezhet még bizonyos rejtőző megértésbeli lehetőségekkel, amely eset a modernitásban elterjedt téves tanítási módokra való tekintettel akár még gyakori is lehet.

Írta: René Guénon.

A tiszta intellektualitás rendjéhez tartozó *elit* beszélve a figyelembeveendő magatartásmódokat nem határozhatja meg semmiféle külső kritérium, és ezeknek semmi köze sem lehet a „profán” oktatáshoz. Léteztek olyan civilizációk, amelyekben írni, olvasni nem tudó személyek e hiányosságuk ellenére is az intellektuális *elitben* egy nagyon magas szinthez tartoztak. Azonban sem az egyik, sem a másik irányban nem szabad túlzásokba esni. Abból a tényből, hogy a két dolog független egymástól, még nem következik az, hogy ezek összeegyeztethetetlenek lennének. Ha a nyugati világ feltételei közepette a „profán” vagy külsőleges oktatás gondoskodik bizonyos kiegészítő ismeretekről, bizonyára helytelen lenne ezeket túlzottan lebecsülni.

Vibrations harmoniques.

Csak úgy vannak olyan tanulmányok, amelyeket képtelenség büntetlenül folytatni azt megelőzően, hogy minden mentális torzulástól védettek lennének azáltal, hogy a már említett változatlan benső irányultságra szert tettünk volna. Amikor valaki eddig a pontig eljut, többé nincs mit tartania, mert mindig tudja, hogy merre jár: bármely területre behatolhat anélkül, hogy az eltévedést, vagy a kelleténél tovább tartó megállástól kellene félnie, mivel már elzeteresen is pontosan ismeri a megteendő utat. De még mielőtt eddig eljutna, gyakorta hosszasan erőfeszítésekre van szükség, és ebben az időszakban legalábbis a tényleges körülményeket tekintve a legnagyobb elvigyázatosság szükségeltetik ahhoz, hogy minden zavart elkerüljön. E veszélyek egy „tradicionalis” civilizációban nem léteznek, ahol is aki intellektuálisan jó adottságokkal rendelkezik, minden lehetőséget megtalál arra, hogy saját képességeit kibontakoztassa. A mai világban viszont számos, akár már áthághatatlan akadály létezik, és csak nagyon kivételes körülményeknek köszönhető, ha a mentális vagy társadalmi konvenciók állította korlátok legyőzhetőek.

A valódi értelemben vett intellektuális *elit* korszakunkban mind minősége, mind hatalma tekintetében csaknem megszűnt. Szétszórtan persze léteznek még olyan személyiségek, akik ennek részét képezhetnék, ők azonban nagyon jól tudják, hogy mentálisan mekkora szakadék választja el őket a környezetükben élő emberektől. Ilyen körülmények közepette inkább a visszahúzódás mellett döntenek, semmint vállalják azt a felesleges fáradságot, hogy szembeszálljanak az általános közömbösséggel, vagy bizonyos eszmék kifejtésével akár még ellenséges reakciót is provokáljanak. Mindazonáltal ha valaki meggyőződik arról, hogy bizonyos pozitív változások

végbementek, nem szabad késlekedni, és az arra alkalmas személynek (mert a jelen helyzetben is kell lenni ilyen valakiknek) legalább bizonyos segítséget kell adni, s alkalmat arra, hogy önnön rejtett? képességeit kibontakoztathassa.

Az első nehézség abban áll, hogy a valóban kvalifikált, ámde e minőségükre?l nem tudó személyek felbukkanjanak; majd a következő lépés lenne egy válogatást véghezvinni és eltávolítani azokat, akik minden alap nélkül hiszik magukat kvalifikáltak. Mindezek a problémák nem jelentkeznek ott, ahol organizált tradicionális tanítás létezik, amit mindenki saját képessége és alkalmassága szerint kaphat meg. Eszközök vannak tehát arra, hogy pontosan meghatározzák azt a területet, amelyen belül egy adott individuumban intellektuális képességeit ki lehet bontakoztatni: azonban ez egy gyakorlati és technikai probléma, amire most nem térhetünk ki. Mindössze arra törekedhetünk, hogy megsejtessünk valamit azokból a nehézségekből, amelyek egy szerveződés kialakulásánál, az *elit* akár csak csíraszerű létrehozásánál fennállnak. Ennek során amit egyedül tenni lehet az az, hogy valamilyen módon megemlítsük magának a jövőbeli *elit*nek a lehetséges elemeit, mégpedig mindössze oly módon, hogy bizonyos teóriák kerülnek kifejtésre, amelyek az egyébként figyelmen kívül hagyott *elit* létezésére utalnak az annak lényegét talán felfogni képes személyek számára, és felvillantják nekik a továbblépés lehetőségét.

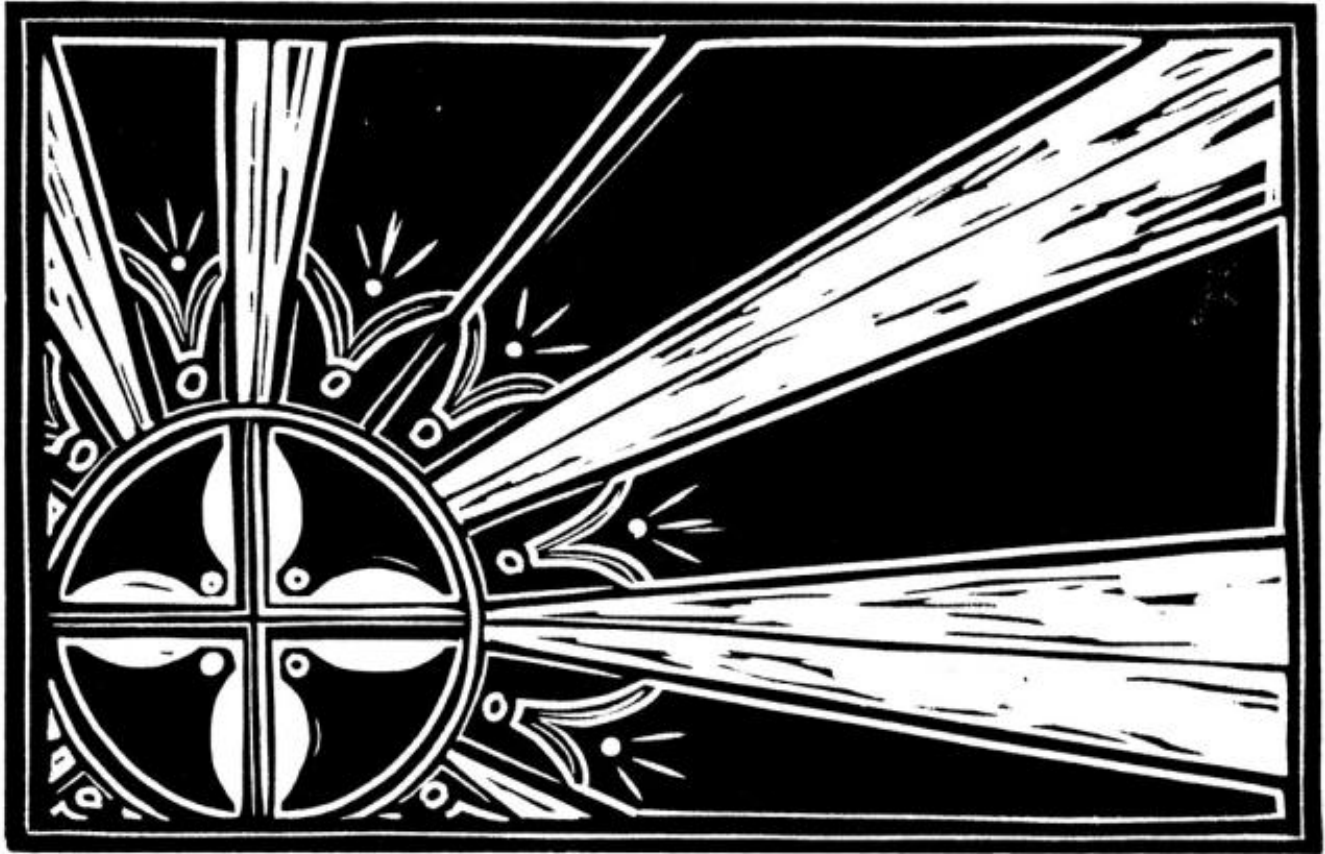
Mindaz, ami a metafizikai rendre vonatkozik, önmagában is feltárulhat annak, aki képes ahhoz határtalan távlatokkal közelíteni. Nincs szó egyfajta túlzásról vagy valamiféle alkalmatlan szóhasználatról, hanem ez a princípiumok egyetemességének közvetlen következménye. Akik csak jelképesnek tekintik a metafizikai tanulmányokról és a tiszta intellektualitás birodalmáról szóló beszédet, nem is gondolják, hogy mindez milyen következményekkel jár együtt. Egyébként ez az oka annak is, hogy akik anélkül kívánnak egy ilyen területhez közeledni, hogy az igazi megismerés legalább első fokaihoz megkívánt minőségekkel rendelkezzenek, önkéntelenül visszalépnek, mielőtt komoly és tényleges feladattal találják szembe magukat. Az igazi misztériumok önnön lényegüknél fogva védettek minden profán kíváncsiság ellen, az emberi ostobaság minden merényletével szemben saját természetük a legfőbb biztosíték, miként a „diabolikus” illúzió hatalmával szemben is - mindenkit meghagyva most abban a szabadságában, hogy e szónak a számára tetsző tényleges vagy képletes jelentést megadja.

Mivel egyesek hajlamosak arra, hogy az elit szerveződésére?l beszéljenek, e vonatkozásban egy nagyon gyakori félreértést kell tisztáznunk. Azzal, hogy némelyek „szerveződésekre?l” hallanak beszélni, mindjárt azt képzelik, hogy valamiféle csoport vagy társaság létrejöttéhez hasonlóan van szó. Ez egy alapvető hiba, és azok, akik hasonló elképzeléseket alakítanak ki, elmulasztják megérteni a probléma értelmét és jelentőségét. Miként a metafizikát sem lehet egy rendszerbe vagy partikuláris elméletbe zárni, a tisztán intellektuális elitet sem lehet hozzákötni az összes külsődelegességével együtt járó valamiféle „társaság” formalitásaihoz. Az ilyen természetű esetlegességekhez képest nagyon is másról van szó. Nem lehet azt mondani, hogy a kiinduláshoz, az első mag kialakításához ilyen természetű szerveződést kell megcélózni: ez nagyon rossz, eleve bukásra ítélt kiindulópont lenne. Valójában egy ilyen „társasági” forma hasonló esetekben nemcsak haszontalan, hanem az ebből esetleg kiinduló eltévelyedések miatt még veszélyes is. Bármennyire szigorú is lenne a kiválasztás, nagyon nehéz lenne megakadályozni -faként az elején és egy nem kellképpen el?készített környezetben -, hogy olyan elemek is bekerüljenek, akik önnön értetlenségük miatt végül mindent megrontanak. És azt is el?re lehetne látni, hogy az efféle csoportok esetében fennállna annak veszélye, hogy a közvetlen társadalmi cselekvés lehetőségével könny?szerrel megronthatóak lennének, sőt talán még a szó legkorlátozottabb értelmében vett politikai aktivitás által is, ami valamennyi eshetőség közül a legrosszabb és a kit?zött céllal ellentétes lenne.

Hasonló deviációkra számos példa akad. Hány olyan társaság létezett, amely egy nagyon emelkedett - ha nem is tisztán intellektuális, de legalább ehhez közeli - funkciót teljesíthetett volna, ha h? marad az eredetileg kijelölt irányvonalhoz, ámde mégis a degenerálódás útjára tévedt, egészen addig elmen?en, hogy az eredeti célkit?zésekkel pontosan ellentétesen m?ködött, aminek jeleit a hozzáért?k számára jól láthatóan magukon viselték. A XVI. század után így teljesen elveszett mindaz, ami még képes lett volna megmenteni a középkor által hátrahagyott örökséget. A többi társaság esetében még rosszabb a helyzet: a szegényes ambíciók, személyes rivalizálások és más viszályok f?tötte csoportokban faként a Nyugatot olyannyira jellemző individualizmus m?ködik. Mindez messze elkerülendő. A történeteken már változtatni nem lehet, azon a ponton viszont, ahol vagyunk, természetszerűleg kevésbé lehet tisztán látni, és senki sem mondhatná meg pontosan, hogy az elit miként fog felépülni. Példaként szolgálhatnak a keleti civilizációk, ahol a tradicionális vonatkozások számunkra immár azt mutatják, hogy egy mélyebb rendben effektíve m?köd? hatékonyabb szerveződések egyáltalán nem a szó európai értelmében vett „társaságok”. Ezek hatása alatt egy pontos és meghatározott cél érdekében olykor „társaságok” vagy többé-kevésbé küls?leges irányító csoportok jönnek létre, azonban mielőtt teljesítették a kijelölt funkciójukat, az ilyen mindig id?leges társaságok vagy csoportok feloszlának. A küls?leges társaság itt nem más tehát, mint egy olyan bens?, preegzisztens szerveződés esetleges manifesztációja, ami önnön lényegi részében a manifesztációval szemben megmarad függetlennek. Az elit nem szabad hogy harcokba keveredjen, amelyeknek bár mindig megvan a maguk jelentősége, ámde ez utóbbi az elit birodalmához képest csak küls?leges. Az elit

társadalmi és politikai szerepe csak közvetett lehet, ami nem feltétlen jelent csökkent hatékonyságot, mivel annak irányításához, ami változik, a mozgásban nem szükséges részt venni.

Olyan tervről van tehát szó, amely pontosan az ellentéte annak, amit azok követnek, akik főként külsőleges társaságokat vagy irányító csoportokat akarnának kialakítani. Mindez már csak hatás lehet, nem pedig ok; összhangban a tomisztikus alapelvvel, miszerint „a működéshez létezés szükséges”, egy társaság megléte csak akkor lehet gyümölcsöző, működésének csak akkor lehet igazi oka, ha az elit maga már létezik, és bensőleg olyannyira szervezett, hogy képes minden deviációt egyértelműen elkerülni.

Az elitnek mindenekelett egy tisztán intellektuális szempontot kell szem előtt tartania és önmagán kell munkálkodnia, hiszen tagjai önnön spirituális elrelépésük által jutnak el egy olyan közvetlen elnyhöz, amely számukra állandó és elidegeníthetetlen eredményt jelent. Ámde mindez - még ha nem is annyira közvetlenül -általánosságban is hatást fog gyakorolni, és e működés következménye több-kevesebb gyorsasággal minden más területet át fog itatni, a társadalmi vonatkozásokat is ideértve, mivel lehetetlen, hogy egy olyan gondos munka, mint amilyenről szó van, anélkül menjen végbe valamely környezetben, hogy elbb vagy utóbb tekintélyes változásokat ne eredményezzen.

A kollektív mentális áramlatok egyébként pontosan meghatározott törvények szerint érvényesülnek, és e törvények megismerése minden empirikus eszköznek a jóval hatékonyabb működését teszi lehetővé. Azonban ahhoz, hogy az alkalmazásokig eljussunk, és ezek teljes mértékben kibontakozzanak, egy erősen kiépített szervezetre kell támaszkodni. Ezzel persze nem azt akarjuk mondani, hogy ne lehetne elérni méltányolható részeredményeket már egy ilyen szervezet kialakítása előtt. Az elkészületek szükségképpen hiányos és nem megfelelő eszközei miatt e részeredményeket kell hatékonyabbá tenni, a komolyabb eredmények elérése érdekében ezeket kell működésbe hozni. Hozzáfezhetjük ehhez, hogy a princípiumok rendjével összhangban elvégzett legkisebb tevékenység is magában hordja azt a lehetőséget, amelynek kibomlása az összes területen meglepő következményekhez vezethet, önnön hierarchiája és egy meghatározatlan kibontakozás révén e változás visszahatásai lassacskán jól kivetők lehetnek.

A nyugati civilizáció egészében és egyes részterületein így, egy ilyen természetű akció megszakítatlan formáló ereje folytán, fokozatosan egy kvalitatív átalakulás mehet végbe, egészen a normalitásig eljuttatva azt - vagyis az igazi rendig, egy felülről, a szellem transzcendens hatalma által teljesen uralt hierarchizált rendszerig.

(*Precisazioni necessarie*, 14. fejt.) Ford.: Dr. Németh Norbert)

www.regnumportal.hu - a *Flag Polgári Műhely* partnere

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
